

KAZUO IŠIGURO rođen je 1954. u Nagasakiju. Još kao dete seli se s roditeljima u Englesku, gde i danas živi. Njegovih osam do sada objavljenih romana i jedna zbirka priča obezbedili su mu veliki broj književnih nagrada, kulturni status kod brojne čitalačke publike i prevod njegovih dela na više od 40 jezika. Išigurovo najznačajnije ostvarenje svakako je roman *Ostaci dana* (Bukerova nagrada). Veliki uspeh postigao je i s romanima *Slikar prolaznog sveta* (Vitbredova nagrada), *Ne daj mi nikada da odem* i *Neutešni* – kafkijanskom zagonetkom na 500 stranica, roman kome je kritika bila posebno naklonjena, kao i zbirkom *Nokturna: pet priča o muzici i sutonu*. Njegov poslednji roman *Zakopani džin* takođe izaziva oprečne reakcije kritike širom sveta, od osporavanja do hvalospева, ali čini se da publika nema tih problema: ona je i dalje bezrezervno verna jednom od najomiljenijih pisaca današnjice. Dobitnik je Nobelove nagrade za književnost 2017.

Urednik izdanja
Aleksandar Šurbatović

Naslov originala
A PALE VIEW OF HILLS
Kazuo Ishiguro

Copyright © Kazuo Ishiguro, 1982
Copyright © ovog izdanja *Dereta*, 2020

KAZUO IŠIGURO

BLEDI OBRISI
BRDA

Prevod sa engleskog

Miloš Mitić

Beograd

2020

DERETA

PRVI DEO

PRVO POGLAVLJE

Ime koje smo naposljetku dali mojoj mlađoj kćeri, Niki, nije skraćunica; bio je to kompromis koji sam postigla s njenim ocem. Jer začudo, upravo on je želeo da joj dâ japansko ime, dok sam se ja – možda iz sebične želje da me ništa ne podseća na prošlost – zalagala za englesko. Na kraju je pristao na Niki, uveren da nosi maglovit prizvuk Istoka.

Došla mi je u posetu početkom godine, u aprilu, kada su dani još uvek bili kišoviti i hladni. Da li je možda nameravala duže da ostane, ne znam. Ipak, moja provincijska kuća i tišina koja oko nje vlada onespokojavali su je, i ubrzo sam shvatila kako je željna da se vrati londonском životu. S nestrpljenjem je preslušavala ploče klasične muzike, prelistavala bezbrojne časopise. Neprestano su je zvali telefonom, i vitka tela stešnjenog u pripijenu odeću, krupnim korakom je prešla preko tepiha, pobrinuvši se da zatvori vrata za sobom kako ne bih prisluški-vala razgovor. Otputovala je posle pet dana.

Spomenula je Keiko tek drugog dana. Bilo je tmurno vetrovito jutro, i primakle smo fotelje prozorima da posmatramo kišu kako pada u vrtu.

– Očekivala si da prisustvujem? – upitala je. – Mislim, sahrani.

– Ne, valjda nisam. Zaista nisam pomišljala da ćeš doći.

– Stvarno sam se potresla kada sam čula. Umalo da dođem.

– Uopšte nisam očekivala da dođeš.

– Ljudi nisu znali šta mi je – reče. – Nikome nisam rekla. Valjda me je bilo sramota. Uopšte ne bi razumeli, ne bi razumeli kako se zbog toga osećam. Sestre spadaju u osobe koje smatraš bliskim, zar ne? Ne moraš ih puno voleti, ali ipak si im blizak. Međutim, ispalo je baš suprotno. Sada se ne sećam čak ni kako je izgledala.

– Da, prošlo je zaista dugo otkada si je videla.

– Sećam je se tek kao nekoga ko me je činio nesrećnom. Po tome je se sećam. Ipak, rastužila sam se kada sam čula.

Možda tišina nije bila jedina stvar koja je moju kći vukla da se vrati u London. Jer iako se nikada nismo dugo zadržavale na temi Keikine smrti, ona je uvek bila tu negde, lebdela u vazduhu kad god smo razgovarale.

Keiko je, za razliku od Niki, bila čistokrvna Japanka i više dnevnih novina ubrzo je otkrilo tu činjenicu. Englezi su skloni predstavi da našu rasu odlikuje nagon za samoubistvom, te dalja objašnjenja kao da nisu ni potrebna; jer, preneli su tek toliko da je reč o Japanki, i da se obešila u svojoj sobi.

Iste večeri stajala sam kraj prozora i zurila u tamu kada u pozadini začuh Niki kako kaže: – Majko, o čemu razmišljaš? – Sedela je poprečno na dvosedu, s pretparačkim romanom na kolenu.

– Razmišljala sam o nekome koga sam nekada poznavala. O ženi koju sam nekada poznavala.

– Nekome koga si poznavala kada si... Pre nego što si došla u Englesku?

– Poznavala sam je dok sam živela u Nagasakiju, ako na to misliš. – Nastavila je da me posmatra, te dodah: – Jako davno. Mnogo pre nego što sam upoznala tvog oca.

Delovala je zadovoljna odgovorom i, uz nerazgovetnu opasku, vratila se knjizi. Po mnogo čemu, Niki je osećajno dete. Nije došla naprosto da sazna kako sam podnela vest o Keikinoj smrti; došla mi je iz osećanja da ima misiju. Jer, poslednjih godina počela je sa odobravanjem da gleda na izvesne aspekte moje prošlosti, i došla je spremna da mi saopšti kako ni sada nije drugačije, i da ne bi trebalo da se kajem zbog izbora koje sam nekada napravila. Ukratko, da me uveri kako nisam odgovorna za Keikinu smrt.

Nemam preveliku želju da sada raspredam o Keiko, slaba mi je to uteha. Ovde je spominjem tek pošto su to bile okolnosti Nikine posete u aprilu, i zato što sam se tokom te posete, posle toliko vremena, ponovo setila Sačiko. Nikada nisam dobro poznavala Sačiko. Zapravo, naše prijateljstvo se svodilo na nekoliko zajedničkih letnjih nedelja pre mnogo godina.

Do tada je najgore već bilo za nama. Američkih vojnika bilo je uobičajeno mnogo – jer vodile su se borbe u Koreji – ali u Nagasakiju, posle onoga što se dogodilo, nastupili su dani spokoja i olakšanja. Ljudi su osećali promenu.

Muž i ja živeli smo u kraju u istočnom delu grada, samo nekoliko tramvajskih stanica od centra. U blizini je

proticala reka, i jednom su mi rekli da je na njenim obalama pre rata niklo seoce. Međutim, onda je pala bomba i posle toga ostale su samo ugljenisane razvaline. Otpočela je obnova i vremenom su podignute četiri betonske zgrade sa po četrdesetak stanova u svakoj. Od te četiri, naša je sagrađena poslednja i obeležila je trenutak u kome se program obnove zaustavio; između nas i reke prostirala se ledina od nekoliko desetina ari sasušenog blata i jarka. Mnogi su prigovarali kako je u pitanju opasnost po zdravlje, i isušivanje je odista bilo užasno. Tokom čitave godine unaokolo su ležali krateri ispunjeni ustajalom vodom, a tokom letnjih meseci komarci su postajali nepodnošljivi. S vremena na vreme viđali smo službenike kako koracima premeravaju dimenzije ili piskaraju zabeleške, ali meseci su prolazili a ništa nije učinjeno.

Stanari stambenih zgrada mahom su bili slični nama – mladi supružnici; muževi su nalazili dobro zaposlenje u firmama koje su se množile. Mnogi stanovi bili su u vlasništvu firmi koje su ih zaposlenima izdavale po povoljnoj tarifi. Svi stanovi bili su istovetni; podovi od tatamija, kupatila i kuhinje u zapadnjačkom dizajnu. Bili su omanji i tokom letnjih meseci nije ih bilo lako rashladiti, ali kada se sve sabere, stanari su delovali zadovoljno. Pa ipak, sećam se prepoznatljive atmosfere privremenosti koja je tamo vladala, kao da smo svi iščekivali dan kada ćemo se preseliti na neko bolje mesto.

Jedna drvena kućica opstala je i uprkos ratnim razaranja, i državnim buldožerima. Gledala sam je s prozora kako samotno stoji na završetku one ledine, praktično tik uz reku. Bila je od onih kakve se često viđaju na selu, s krovom od crepa koji je sezao gotovo do tla. Često bih, u trenucima dokolice, stajala kraj prozora i zurila u nju.

Sudeći po pažnji koju je privukao Sačikin dolazak, nisam bila jedina koja je to činila. Puno se pričalo o dva čoveka viđena jednog dana kako tamo rade – o tome jesu li radnici državne uprave ili ne. Kasnije se pronela priča kako žena i devojčica žive tamo, a i sâma sam ih u nekoliko prilika videla kako prolaze izlokanim zemljištem.

Bližio se početak leta – bila sam tada već u trećem ili četvrtom mesecu trudnoće – kada sam prvi put ugledala taj veliki američki auto bele boje i ulubljene karoserije, kako se trucka ledinom u pravcu reke. Bilo je kasno predvečerje, i na metalu se na trenutak ukazao odblesak sunca koje je zalazilo iza kućice.

Potom sam jednog popodneva na tramvajskoj stanici čula dve žene kako razgovaraju o ženi koja se uselila u napuštenu kuću kraj reke. Jedna je objašnjavala drugoj kako se tog jutra obratila ženi i doživela neprijatnu grdnju. Njena prijateljica se složila da pridošlica deluje neljubazno, i da je, po svemu sudeći, uobražena. Pretpostavljale su da joj je najmanje trideset godina, pošto je detetu bilo bar deset. Prva je rekla kako je neznanka govorila tokijskim dijalektom, i da svakako nije iz Nagasakija. Nakratko su porazgovarale o njenom „američkom prijatelju”, a onda je prva ponovo počela s pričom kako je neznanka tog jutra bila neljubazna prema njoj.

Ne sumnjam da je među ženama s kojima sam tada živela bilo onih koje su propatile, onih sa tužnim i strašnim sećanjima. Ali gledajući ih svakoga dana grozničavo zaokupljene muževima i decom, bilo mi je teško da poverujem kako su njihovi životi ikada bili ispunjeni ratnim tragedijama i košmarima. Nikada mi nije bila namera da delujem neljubazno, ali verovatno je tačno da se nisam

naročito trudila da izgleda drugačije, pošto sam u tom periodu života još uvek želela da me ostave na miru.

Sa zanimanjem sam slušala te žene kako govore o Sačiko. To popodne na tramvajskoj stanici prilično mi je živo u sećanju. Bio je jedan od prvih sunčanih dana posle kišnog perioda u junu, i svuda unaokolo sušile su se vlažne površi cigle i betona. Stajale smo na tramvajskom mostu, i sa jedne strane šina u podnožju brda videla se gomila krovova, kao da su se kuće skotrljale niz padinu. Nešto dalje iza njih naše su zgrade stajale poput četiri betonska stuba. Osećala sam tada svojevrсну naklonost prema Sačiko, kao i da shvatam nešto od te uzdržanosti koju sam kod nje opazila, posmatrajući je izdaleka.

Tog leta ćemo se sprijateljiti i makar nakratko postati prisne. Sada se ne sećam kako smo se upoznale. Pamtim kako sam jednog popodneva na puteljku koji vodi iz naselja pred sobom uočila njenu priliku. Požurila sam, ali Sačiko je hodala ravnomernim krupnim koracima. Biće da smo se do tada već znale po imenu, pošto se sećam da sam je dozvala kada sam joj se približila.

Sačiko se okrenula i sačekala da stignem. – Nešto nije u redu? – upitala je.

– Drago mi je što sam vas našla – rekoh pomalo bez daha. – Vaša kći, tukla se upravo kada sam izašla. Tamo, u blizini jaraka.

– Tukla se?

– Sa još dvoje dece. Jedno od njih bio je dečak. Izgledalo je kao gadna mala tuča.

– Shvatam. – Sačiko ponovo krenu. Pošla sam ukorak s njom.

– Ne bih da paničim – rekoš – ali zaista je delovalo kao prilično gadna tuča. Zapravo, mislim da sam na obrazu vaše kćerke opazila posekotinu.

– Shvatam.

– Bilo je to tamo, na kraju ledine.

– I šta mislite, da li se još tuku? – nastavila je da se penje uzbrdo.

– Pa, ne. Videla sam vašu kći kako beži.

Sačiko me pogleda i osmehnu se. – Zar niste navikli na prizore dece koja se tuku?

– Pa, deca se, valjda, tuku. Ali pomislila sam kako treba da vam kažem. I da znate, mislim da se nije uputila u školu. Ostala deca produžila su ka školi, ali vaša se kći vratila prema reci.

Ne odgovorivši, Sačiko produži da se penje uzbrdo.

– Zapravo – nastavih – nameravala sam da vam to ranije spomenem. Znate, u poslednje vreme vašu sam kći viđala u brojnim prilikama. Pitam se ne beži li možda katkad iz škole.

Na vrhu brda puteljak se račvao. Sačiko zasta i okrenusmo se jedna prema drugoj.

– Veoma je ljubazno od vas što toliko brinete, Ecuko – reče. – Neizmerno ljubazno. Uverena sam da ćete biti divna majka.

Ranije sam pretpostavljala – kao i žene na tramvajskoj stanici – da je Sačiko žena od svojih tridesetak godina. Ipak, njen mladalački stas po svoj prilici je zavaravao, pošto je imala lice starije osobe. Zurila je u mene pomalo razdragano, i nešto u načinu na koji je to činila navelo me je da se zbunjeno osmehnem.

– Zaista sam vam zahvalna što ste krenuli da me tražite – nastavila je. – Ali kao što vidite, trenutno sam prilično zauzeta. Moram u Nagasaki.

– Shvatam. Samo sam pomislila kako bi trebalo da dođem i kažem vam, to je sve.

Na trenutak je nastavila da me gleda onako razdragano. Potom reče: – Zaista ste ljubazni. A sada molim da me izvinite. Moram da stignem u grad. – Naklonila se, a onda okrenula prema stazi koja vodi ka tramvajskoj stanici.

– Stvar je u tome što je na licu imala posekotinu – rekoh, malo povisivši ton. – A i reka ponegde ume da bude prilično opasna. Pomislila sam kako bi trebalo da dođem i kažem vam.

Okrenula se i ponovo me pogledala. – Ako nemate čim drugim da se bavite, Ecuko – reče – možda vam ne bi smetalo da do kraja dana pričuvate moju kći. Vratiću se tokom popodneva. Sigurna sam da ćete se sasvim dobro snaći sa njom.

– Ako tako želite, nemam ništa protiv. Moram reći kako je vaša kći isuviše mala da biste je ostavili samu čitav dan.

– Zaista ste ljubazni – ponovi Sačiko. Potom se još jednom osmehnu. – Da, uverena sam da ćete biti divna majka.

Rastavši se sa Sačiko, krenula sam nizbrdo, te natrag kroz naselje. Uskoro sam se ponovo našla ispred naše zgrade, okrenuta prema ledini. Kako devojčice nije bilo nigde na vidiku, nameravala sam da uđem, ali onda sam opazila kako se neko kreće obalom reke. Biće da je Mari-ko do tada čučala, pošto sam sada prilično jasno videla njenu majušnu priliku na drugoj strani blatišta. Isprva sam osetila nagon da zaboravim čitavu stvar i vratim se

kućnim poslovima. Ipak, naposljetku sam krenula prema njoj, pazeći da izbegavam jarke.

Koliko pamtim, tada sam prvi put razgovarala sa Mari-ko. Sasvim je moguće da u njenom ponašanju tog jutra nije bilo ničeg neobičnog pošto me, na kraju krajeva, dete nije poznavalo i moglo je s punim pravom da me gleda s podozrenjem. Ako sam u tom trenutku zaista i osetila čudnu nelagodu, bila je to verovatno tek prosta reakcija na Marikino ponašanje.

Reka je tog jutra još uvek bila nabujala, i posle kišnog perioda od pre nekoliko nedelja proticala je brzo. Tlo se strmo spuštalo do vode, i blato u podnožju padine gde je devojčica stajala izgledalo je osetno raskvašenije. Mari-ko je nosila jednostavnu pamučnu haljinicu do kolena, a kratko podšišana kosa njenom je licu davala dečaćki izgled. Ne osmehnuvši se, podigla je pogled ka vrhu blatnjave padine na kojoj sam stajala.

– Zdravo – rekoh – malopre sam razgovarala s tvojom majkom. Ti mora da si Mariko-san.

Devojčica bez reči nastavi da pilji u mene. Shvatila sam da je ono za šta sam prethodno pomislila da je rana na obrazu zapravo blatnjava mrlja.

– Zar ne bi trebalo da si u školi? – upitah.

Ćutala je koji trenutak. Onda reče: – Ne idem u školu.

– Ali sva deca moraju u školu. Zar ti ne voliš da ideš?

– Ne idem u školu.

– Zar te majka nije upisala u školu?

Mariko ne odgovori. Namesto toga, udaljila se od mene.

– Oprezno – rekoh. – Pašćeš u vodu. Veoma je klizavo.

Nastavila je da stoji u podnožju padine i pilji u mene. Ugledala sam cipelice kako leže u blatu kraj nje. Bose noge su joj, kao i cipele, bile prekrivene blatom.

– Malopre sam razgovarala s tvojom majkom – rekoh sa umirujućim osmehom. – Rekla je da bi bilo sasvim u redu da dođeš mojoj kući i sačekaš je. Nije daleko, ona tamo zgrada. Možeš da dođeš i probaš kolače koje sam juče umesila. Kako ti se to čini, Mariko-san? I da mi ispričaš sve o sebi.

Mariko nastavi obazrivo da me posmatra. Potom je, ne skidajući pogled sa mene, čučnula i pokupila cipele. Isprva sam to shvatila kao znak da će krenuti za mnom. Ali kako je nastavila da pilji u mene, shvatila sam da drži cipele spremna da se dâ u beg.

– Neću te povrediti – rekoh, nervozno se nasmejavši. – Ja sam prijateljica tvoje majke.

Koliko se sećam, to je sve što se među nama odigralo tog jutra. Nisam želela dodatno da uzrujavam dete, i ubrzo sam se okrenula i pošla natrag leđinom. Uistinu, detetova reakcija me je pomalo uznemirila; jer, u to doba takve sitnice imale su moć da u meni pobude raznorazne strepnje u pogledu materinstva. Rekoh sebi kako je događaj beznačajan, i da će se naredne prilike da se sprijateljim sa devojčicom u predstojećim danima svakako ukazati. Ispalo je da nisam ponovo razgovarala sa Mariko sve do jednog popodneva oko dve nedelje kasnije.

Do tog popodneva nikada nisam kročila u kućicu, i prilično me je iznenadilo kada me je Sačiko pozvala da dođem. Zapravo, odmah sam osetila da je to učinila sa izvesnom namerom, i kako se ispostavilo, bila sam u pravu.

Kućica je bila uredna, ali sećam se nekakve neskrivene zapuštenosti kojom je odisala; drvene grede koje su presecale plafon delovale su staro i nepouzđano, a slabašan zadah vlage osećao se svuda. Na pročelju, ulazni paravani bili su širom otvoreni kako bi sunčevi zraci doprli kroz trem. Uprkos tome, veći deo prostora ostao je u senci.

Mariko je ležala u uglu najudaljenijem od sunčeve svetlosti. Primetila sam kako se u senci kraj nje nešto pomera, i prišavši bliže, ugledala krupnu mačku sklupčanu na tatamiju.

– Zdravo, Mariko-san – rekoh. – Zar me se ne sećaš?

Prestala je da miluje mačku i podigla pogled.

– Upoznale smo se pre neki dan – nastavih. – Zar se ne sećaš? Bila si pored reke.

Devojčica nije odavala znake da me je prepoznala. Posmatrala me je nakratko, a potom opet počela da miluje mačku. U pozadini sam čula Sačiko kako sprema čaj na peći u središtu sobe. Upravo htedoh da krenem prema njoj, kada Mariko iznenada reče: – Omaciće se.

– Stvarno? Baš lepo.

– Hoćeš li mače?

– Vrlo si ljubazna, Mariko-san. Videćemo. Ali sigurna sam da ćete ih sve lepo udomiti.

– Zašto ne uzmeš mače? – reče dete. – Ona žena je rekla da će uzeti jedno.

– Videćemo, Mariko-san. Ko je ta druga gospođa?

– Ona žena. Žena koja živi na drugoj obali reke. Rekla je da će uzeti jedno.

– Ali Mariko-san, mislim da tamo niko ne živi. Nema ničeg osim drveća i šume.

– Rekla je da će me odvesti svojoj kući. Živi na drugoj obali reke. Nisam otišla sa njom.

Na trenutak pogledah dete. Onda mi je sinulo, i nasmejah se.

– Ali to sam bila ja, Mariko-san. Zar se ne sećaš? Pitala sam te hoćeš li kod mene dok ti je majka u gradu.

Mariko me ponovo pogleda. – Nisi bila ti – reče. – Nego ona žena. Žena sa druge obale reke. Bila je ovde sinoć. Dok je majka bila odsutna.

– Sinoć? Dok ti je majka bila odsutna?

– Rekla je da će me odvesti svojoj kući, ali nisam otišla sa njom. Zato što je bio mrak. Rekla je da možemo da poneseemo fenjer – pokaza fenjer koji je visio na zidu – ali nisam otišla sa njom. Zato što je bio mrak.

Iza mene, Sačiko je ustala i posmatrala kćerku. Mariko je ućutala, a zatim se okrenula i ponovo počela da miluje mačku.

– Izadimo na trem – reče mi Sačiko. Nosila je čajnik i šolje na poslužavniku. – Napolju je svežije.

Uradile smo kako je predložila, ostavivši Mariko u njenom ćošku. S trema se nije videla sama reka, ali videla sam mesto gde se tlo spuštalo do nje, a blato bilo sve bljuzgavije što je bliže vodi. Sačiko se smesti na jastuk i poče da sipa čaj.

– U kući je živo sa mačkama lutalicama – reče. – Nisam veliki optimista u pogledu ovih mačića.

– Da, ima toliko lutalica – odvratih. – Kakva šteta. Je li Mariko mačku našla negde u blizini?

– Ne, tu životinju smo donele sa sobom. Najradije bih je ostavila, ali Mariko nije htela ni da čuje.

– Donele ste je ovamo čak iz Tokija?

– Ma, ne. Živele smo u Nagasakiju skoro godinu dana. Na drugom kraju grada.

– Zaista? Nisam tako shvatila. Živele ste tamo sa... S prijateljima?

Sačiko presta da sipa čaj i pogleda me, držeći čajnik obema rukama. Opazila sam u njenom pogledu nešto od onog razdraganog izraza kojim me je posmatrala tokom prethodnog susreta.

– Bojim se da skroz grešiš, Ecuko – reče najzad. Potom ponovo poče da sipa čaj. – Živele smo u kući mog strica.

– Uveravam te, prosto sam...

– Da, svakako. Tako da nema potrebe da ti bude neprijatno, zar ne? – nasmejala se i dodala mi šolju čaja. – Izvini Ecuko, nemam nameru da te gnjavim. U stvari, htela sam nešto da te zamolim. Da mi učiniš malu uslugu. – Sačiko poče da sipa sebi čaj, i kada je završila, njeno ponašanje kao da je postalo za nijansu ozbiljnije. Potom je spustila čajnik i pogledala me. – Znaš, Ecuko, neki planovi koje sam napravila nisu se odvili kao što je predviđeno. Što ima za posledicu da mi je potreban novac. Ne puno, razumeš. Tek omanja svota.

– U potpunosti razumem – rekoh, stišavši glas. – Mora da ti je, uz obavezu da se staraš o Mariko-san, izuzetno teško.

– Ecuko, smem li da te zamolim za uslugu?

Naklonila sam se. – Imam nešto ušteđevine – rekoh gotovo šapatom. – Biće mi zadovoljstvo da nekako pomognem.

Na moje iznenađenje, Sačiko se glasno nasmeja. – Veoma si ljubazna – reče. – Ali ja zapravo ne tražim da mi pozajmiš novac. Mislila sam na nešto drugo. Spomenula si nešto onog dana. Svoju prijateljicu koja drži lokal domaće kuhinje.

– Misliš na gđu Fudživara?

– Pričala si da joj je možda potrebna pomoćnica. Mnogo bi mi značio takav poslić.

– Pa – rekoh neodlučno – ako hoćeš, mogu da se raspitam.

– Bilo bi vrlo ljubazno. – Sačiko me na trenutak ponovo pogleda. – Samo, ne deluješ baš ubeđena u to, Ecuko.

– Ma kakvi. Raspitaću se kada je sledeći put vidim. Nego, upravo sam razmišljala – ponovo utišah glas – ko bi ti čuvao kći tokom dana?

– Mariko? Mogla bi da ispomaže u lokaluu. I te kako može da bude od koristi.

– Uverena sam da može. Samo, znaš, nisam sigurna kako bi gđa Fudživara to primila. Na kraju krajeva, Mariko bi zapravo tokom dana trebalo da bude u školi.

– Ecuko, uveravam te da Mariko neće predstavljati ni najmanji problem. Uzgred, školska godina se iduće nedelje završava. A ja ću se pobrinuti da ona ne bude na smetnji. Budi uverena u to.

Ponovo sam se naklonila. – Raspitaću se kada je sledeći put vidim.

– Izuzetno sam ti zahvalna – Sačiko otpi gutljaj čaja. – Zapravo, možda bih mogla da te zamolim da se vidiš sa njom tokom narednih nekoliko dana.

– Pokušaću.

– Vrlo si ljubazna.

Na trenutak smo začutale. Pažnju mi je još ranije privukao Sačikin čajnik; delovao je kao komad prvoklasne izrade načinjen od kineskog mat porcelana. Šolja u mojoj ruci bila je od istog prefinjenog materijala. Dok smo sedele i ispijale čaj, bila sam, ne prvi put, pod utiskom čudnog kontrasta čajnog servisa i zapuštenosti kućice i

blatnjavog tla oniže trema. Podigavši pogled, shvatih da me Sačiko posmatra.

– Navikla sam na kvalitetno posuđe, Ecuko – reče. – Znaš, nisam oduvek živela – odmahнула je rukom prema kućici – ovako. Naravno, ne smeta mi mala neudobnost. Ali kada su izvesne stvari u pitanju, još uvek sam prilično izbirljiva.

Naklonila sam se, ne rekavši ništa. I Sačiko poče da proučava svoju šolju. Produžila je da je ispituje, vrteći je pažljivo u rukama. Potom iznenada reče: – Valjda je red da ti kažem, ovaj servis za čaj sam ukrala. Ipak, ne mislim da će stricu puno nedostajati.

Pogledah je pomalo začuđeno. Sačiko spusti šolju ispred sebe i rukom rastera muve.

– Kažeš, živele ste u stričevoj kući? – upitah.

Lagano je klimnula glavom. – Prelepoj kući. Sa veštačkim jezercetom u bašti. Puno drugačijoj od trenutnog okruženja.

Obe se na trenutak osvrnusmo prema unutrašnjosti kućice. Mariko je, baš kao što smo je ostavile, ležala u ćošku, okrenuta leđima. Delovalo je kao da tiho govori mački.

– Nisam znala – rekoh, pošto izvesno vreme nijedna od nas dve nije progovarala – da iko živi na drugoj obali reke.

Sačiko se okrenu i baci pogled ka drveću na drugoj obali. – Ne živi, nikoga nisam videla tamo.

– A tvoja dadilja? Mariko reče da je došla odande.

– Nemam dadilju, Ecuko. Ovde nikoga ne poznajem.

– Mariko mi je pričala o nekoj gospođi...

– Molim te, uopšte ne obraćaj pažnju na to.

– Hoćeš da kažeš da je naprosto izmislila?

Nakratko je delovalo kao da se Sačiko premišlja. Potom reče: – Da. Naprosto je izmislila.

– Pa, valjda deca to često čine.

Sačiko klimnu glavom. – Kada postaneš majka, Ecu-ko – reče sa osmehom – moraćeš da se navikneš na takve stvari.

Potom smo prešle na druge teme. Bili su to početni dani našeg prijateljstva i uglavnom smo razgovarale o sitnicama. Sve do jednog popodneva nekoliko nedelja kasnije, nisam čula da Mariko ponovo spominje ženu koja joj je prišla.

Kazuo Išiguro
BLEDI OBRISI BRDA

Za izdavača
Dijana Dereta

Lektura
Vesna Crepuljarević

Korektura
Sonja Milovanović

Likovno-grafička oprema
Marina Slavković

Prvo DERETINO izdanje

ISBN 978-86-6457-325-2

Tiraž
1000 primeraka

Beograd 2020.

Izdavač / Štampa / Plasman
DERETA doo
Vladimira Rolovića 94a, 11030 Beograd
tel./faks: 011/ 23 99 077; 23 99 078

www.dereta.rs

Knjižara DERETA
Knez Mihailova 46, tel.: 011/ 26 27 934, 30 33 503

CIP – Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

821.111-31

ИШИГУРО, Казуо, 1954–

Bledi obrisi brda / Kazuo Išiguro ; prevod sa engleskog
Miloš Mitić. – 1. Deretino izd. – Beograd : Dereta, 2020
(Beograd : Dereta). – 197 str. ; 21 cm

Prevod dela: A pale view of hills / Kazuo Ishiguro.
– Tiraž 1.000.

ISBN 978-86-6457-325-2

COBISS.SR-ID 26605577